

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 14C/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821202635
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Fedor
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2022:3821202635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom Mgr. Štefanom Fedorom v spore žalobcu: V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., F. koniec XXX/X, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou V. B., nar. X.X.XXXX, bytom H., F. K. XXX/X, právne zastúpená Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Ventúrska 1, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom 811 04 Bratislava, Kubániho 16, o obnovu konania, takto

rozhodol:

- I. Zamieťa obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 13Csp/46/2017.
- II. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu 100% trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 1.7.2021 sa žalobkyňa domáhala, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 13Csp/46/2017. Žalobu odôvodnila tým, že sa v konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 13Csp/46/2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 449,40 EUR s príslušenstvom. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa odvíjala od skutočnosti, že titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá pre absenciu zákonných náležitostí bola zmluvou bezúročnou a bezpoplatkovou, uhradila žalovanému sumu presahujúcu hodnotu poskytnutého spotrebiteľského úveru. Prijatím sumy presahujúcej výšku poskytnutého úveru sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne. Okresný súd Prievidza ako súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ako aj objektívnej premlčacej doby v súlade § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol rozsudkom zo dňa 21.7.2017, keďže nepovažoval nárok žalobcu za dôvodný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie sa na daný vzťah má aplikovať trojročná objektívna premlčacia doba z dôvodu nepreukázania úmyselného konania žalovaného obohatiť sa na úkor žalobkyne, ktorá začala plynúť od nasledujúceho dňa po úhrade poslednej splátky úveru a z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňom vydania rozsudku v konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 5C/103/2014. Krajský súd v Trenčíne vydal dňa 20.6.2018 rozsudok, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Po potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu bolo dňa 22.4.2021 vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19, kde Súdny dvor EÚ vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zastal nasledovný právny názor: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok

v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Žalobkyňa uviedla, že rozsudok v konaní sp.zn. 13Csp/46/2017 napáda v celom rozsahu, t.j. tak vo výroku, ktorým bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietnutý, ako aj vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému. Dôvody obnovy konania sú žalobkyňou uplatnené podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku a podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku. Citovaný rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie bol vydaný po právoplatnom skončení pôvodného konania, a teda pre žalobkyňu bolo objektívne nemožné na právny názor v ňom obsiahnutý v pôvodnom konaní poukázať a dosiahnuť tak pre žalobcu vydanie priaznivejšieho rozhodnutia. Rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie má však zásadný dopad na pôvodné konanie a môže žalobcovi privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rozsudok Súdneho dvora EÚ sa týka predmetu pôvodného konania, keďže v pôvodnom konaní sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá pre absenciu zákonných náležitostí bola zmluvou bezúročnou a bezpoplatkovou, poukázal finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. V pôvodnom konaní sa konajúci súd zaoberal aj otázkou posúdenia plynutia premlčacích lehôt podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Nakoľko v čase vydania napadnutého rozsudku rozhodnutie Súdneho dvora EÚ ešte neexistovalo nemohol byť predmetný právny názor Súdneho dvora EÚ z objektívnych dôvodov aplikovateľný pri rozhodovaní vo veci samej. So zreteľom na skutočnosť, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdom v pôvodnom konaní zamietnutý pre oneskorené podanie žaloby z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty, má žalobkyňa za to, že v prípade existencie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v čase vydania napadnutého rozsudku by rozhodnutie Súdneho dvora EÚ malo za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyňu vo veci samej. Žalobkyňa zdôraznila, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 by sa v otázke nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18, z 09.7.2020, z ktorého žalobca poukazuje na bod 2. rozsudku, podľa ktorého: „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalých podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.“ Z vyššie uvedených rozsudkov Súdneho dvora EÚ podľa žalobkyne vyplýva, že v súvislosti s premlčacími lehotami bezdôvodného obohatenia sa vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti nerozlišuje kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu a kedy sa o tejto skutočnosti dozvedel oprávnený z bezdôvodného obohatenia, ale sa má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Vzhľadom na tento právny názor nie je relevantné kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel, ale rozhodným okamihom je konštatovanie súdu, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov, ako právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade Okresný súd Prievidza konštatoval, že úver poskytnutý titulom spotrebiteľskej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov, v rozsudku sp.zn. 5C/103/2014 zo dňa 20.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.12.2014. Premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda začala plynúť dňom 14.12.2014. Pokiaľ by sa konajúci súd nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, ohľadne počiatku plynutia premlčacej doby počnúc dňom právoplatnosti rozsudku sp.zn. 5C/103/2014, žalobkyňa uviedla, že najskôr sa o dôvodoch zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol dozvedieť vydaním rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 5C/103/2014, t.j. 20.10.2014. Vzhľadom na dátum vydania rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 5C/103/2014 ako aj na dátum jeho právoplatnosti je zrejmé, že žalobkyňa, ktorá podala žalobu Okresnému súdu Prievidza 16.03.2017 túto podala včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Berúc do úvahy rozsudok Súdneho dvora EÚ a dátum právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konštatoval právny dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia má žalobca za to, že je splnená podmienka predpokladaná § 397 písm. a) písm. e) CSP, a teda existencia rozhodnutia spôsobilého privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu a zároveň existencia rozhodnutia Súdneho dvora EÚ záväzného pre strany sporu. Včasnosť podania žaloby na obnovu konania žalobkyňa

odôvodnila tým, že ju podáva v subjektívnej lehote, ktorej počiatok plynutia je viazaný na deň kedy sa mohla dozvedieť o rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, kedy bol predmetný rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19 vydaný, t.j. na deň 22.4.2021. Zároveň podala žalobu v rámci plynutia objektívnej lehoty, ktorej počiatok sa viaže na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13Csp/46/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčína sp. zn. 5Co/68/2018, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné konanie vo veci, ktorého obnovy konania sa žalobca domáha, t.j. ku dňu 5.7.2018. Žalobkyňa s odkazom na vyššie uvedené má za to, že sú splnené podmienky podľa § 403 Civilného sporového poriadku, a teda žalovaná uplatnila žalobný nárok včas.

2. Súd doručil žalobu žalovanému. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe poprel splnenie zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania. Žalobkyňou uvádzané skutočnosti, teda vydanie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nespĺňajú podmienku prípustnosti podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, t.j. že ide o rozhodnutie, skutočnosť, ktorá objektívne v čase pôvodného konania existovala. Podstatou citovaného ustanovenia je možnosť uplatnenia dôkazov, skutočností a rozhodnutí, ktoré existovali objektívne v čase pôvodného konania (v tomto prípade v čase konania vedeného pod sp.zn. 13Csp/46/2017) a tieto nemohli byť bez viny sporovej strany uplatnené v konaní. Rozhodnutie C-485/19 v čase pôvodného konania neexistovalo, čo vylučuje splnenie jednej z kumulatívnych podmienok vyplývajúcich z § 397 písmeno a) CSP na to, aby súd obnovu konania mohol povoliť. Označené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nespĺňa ani ďalšiu podmienku a to, že sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Podaná žaloba napokon neobsahuje žiadne skutočnosti preukazujúce spôsobilosť privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Nakoľko iné právne posúdenie v inej právnej veci nie je podľa judikatúry dôvod pre obnovu konania, potom žalobkyňou uvádzané všeobecné tvrdenia nepreukazujú splnenie ani poslednej podmienky podľa citovaného ustanovenia. Ustanoveniu § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku zodpovedá predtým účinné ustanovenie § 228 ods. 1 písmeno e) Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky doplnené na základe prípadu Lucchini (C-119/05). Únie právo vyžaduje obnovu konania v prípadoch, ako hovorí aj Ústavný súd SR, keď „vnútroštátny súd zjavne prekročí rozsah právomocí, ktorý mu je priznaný pôsobením európskeho práva v rámci vnútroštátneho ústavného poriadku najmä tým, že si prisvojí právomoc, ktorá je zverená iným orgánom Európskej únie.“ Rozsudok vo veci Lucchini je veľmi špecifickou výnimkou, ktorej cieľom nie je spochybniť záver, že únie právo v zásade nevyžaduje prelomenie zásady *res iudicata*. Vec Lucchini v žiadnom prípade nesmeruje „k erózii alebo oslabeniu zásady *res iudicata*.“ Z uvedeného vyplýva, že únie právo vyžaduje od slovenského práva, aby umožnilo obnovu konania len v jednom jedinom prípade - ak vnútroštátny súd oberie o kompetenciu orgán Európskej únie. Nevyžaduje, aby bola nariadená obnovu konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Ustanovenie § 397 písmeno e) Civilného sporového poriadku sa vzťahuje len na prípady analogické s vecou Lucchini, a nie na prípady prejudiciálnych konaní. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa podmienky rozhodnutia Súdneho dvora EÚ tak, ako to predpokladá spomenuté rozhodnutie Lucchini. Podľa žalovaného nie je splnená ani druhá zákonná podmienka, a to je záväznosť rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 pre sporové strany pôvodného konania 13Csp/46/2017. Rozhodnutie C-485/19 nemá právnu záväznosť ani pre žalobcu, ani pre žalovaného. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú záväzné pre účastníkov konania pred uvedeným súdom. V prípade prejudiciálnych otázok však táto záväznosť chýba, dokonca nejde o záväzné rozhodnutie ani pre súd podávajúci predbežnú otázku, pretože v konaní prejudiciálnej otázke je rozhodnutie len návodom resp. výkladom únie práva, ale nie právne záväzným pokynom na spôsob rozhodnutia, spôsob právneho posúdenia a pod. Žalovaný zároveň poukázal na rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci T. E. proti B. & B. X., z ktorého podľa žalovaného vyplýva, že obnovu konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Žalovaný ďalej uviedol, že ustálená súdna prax je taká, že dôvodom obnovy konania nie je iný právny názor na výklad zákona. Preto ani iný výklad Občianskeho zákonníka na podklade rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-485/19 by nemohol byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp.zn. 13Csp/46/2017. Žalovaný navrhol žalobu na obnovu odmietnuť, eventuálne zamietnuť.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že nesúhlasí s argumentáciou žalovaného. Podľa žalovanej môže byť dôvodom obnovy konania existencia rozhodnutia, ktoré existovalo už v čase pôvodného konania len ho oprávnená strana objektívne nemohla aplikovať v pôvodnom konaní alebo môže ísť o rozhodnutie ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré v podanej žalobe žalobkyňa odkazuje, spĺňa

požiadavku predpokladanú § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, keďže ide o rozhodnutie vydané až po právoplatnom rozhodnutí veci. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkalo predmetu pôvodného konania, nakoľko sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom predmetom konania ktorého obnovy sa žalobca domáha je vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere pričom posúdenie počiatku a dĺžky premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodnou skutočnosťou. Vzhľadom na odchylný právny názor vo vzťahu ku charakteru premlčacej doby, kedy Súdny dvor EÚ vo veci C - 485/19 zastáva názor, že je nutné aplikovať jednotnú premlčaciu dobu v trvaní troch rokov, je toto rozhodnutie spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 485/19 nie je záväzné pre strany sporu ani pre samotný súd, ktorý inicioval konanie o prejudiciálnej otázke. Žalobkyňa má za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je záväzným rozhodnutím aj vo vzťahu k stranám sporu, pričom samotný návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v súvislosti s konaním, kde na strane žalovaného vystupoval rovnaký subjekt, t.j. žalovaný ako v tomto konaní. Nadradenosť a teda aj záväznosť akéhokoľvek práva EÚ vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva už z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C - 6/64 Costa vs. ENEL. Jednotnosť práva EÚ možno zabezpečiť iba za podmienky, že judikatúra Súdneho dvora, t. j. výklad ustanovení európskeho práva bude záväzný na všetky prípady vo všetkých členských štátoch podľa tejto judikatúry. Judikatúra Súdneho dvora sa uplatňuje nielen na sporové strany v konkrétnom prípade, ale na strane druhej aj na neurčitý počet osôb, preto ho možno opakovane použiť. Z rozhodnutia vo veci C-283/81 CILFIT vyplýva, že rozhodnutia a závery Súdneho dvora prijaté v rámci prejudiciálneho konania musia brať do úvahy všetky súdy členských štátov, a nie iba súd, ktorý položil konkrétnu otázku. To znamená, že súdne rozhodnutie Súdneho dvora je rovnako záväzné ako ustanovenia, ktoré sa nachádzajú v európskom práve. Žalobkyňa zároveň poukázala na právny názor Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 345/2017, podľa ktorého zakladá rozhodnutie Súdneho dvora EÚ dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah“. Podľa žalovanej ak by sa pripustil výklad, že neskôr prijaté rozhodnutia Súdneho dvora EÚ resp. iného orgánu EÚ by nemohlo byť aplikovateľné ako dôvod obnovy podľa Civilného sporového poriadku stratil by inštitút obnovy konania podľa § 397 písm. a) a písm. e) Civilného sporového poriadku zmysel. Zároveň podľa žalobkyne v danom prípade nemožno hovoriť o pochybení pri právnom posudzovaní veci v pôvodnom konaní, keďže konajúci súd vychádzal z vtedy platnej právnej úpravy a aktuálnych prameňov práva. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, však titulom záväznosti a prednosti práva EÚ zakladá právny názor, ktorý v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom konaní neexistoval, a preto nemožno hovoriť o prípadnom pochybení pri právnom posudzovaní veci, keďže v pôvodnom konaní nemohol konajúci súd aplikovať a teda sa ani odchyliť od právneho názoru Súdneho dvora EÚ.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že dôvodom obnovy konania nie je iný právny názor na výklad zákona. Preto ani iný výklad Občianskeho zákonníka na podklade rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-485/19 by nemohol byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp.zn. 13Csp/46/2017. Iný výklad ustanovení o premlčaní Občianskeho zákonníka v kontexte Súdneho rozhodnutia EÚ vo veci C-485/19 aj z uvedeného dôvodu preto nespĺňa žiadny zo zákonných dôvodov pre povolenie obnovy konania podľa § 397 CSP. V čase vydania právoplatného rozsudku č.k. 13Csp/46/2017 bola Slovenská republika členom EÚ, pričom ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nedospeli k záveru o nutnosti požiadať SD EÚ o výklad v rámci prejudiciálneho konania. Tým, že v pôvodnom konaní súdy nedospeli k nutnosti požiadania o výklad v rámci konania o predbežnej otázke jednoznačne ustálili, že ide výlučne o otázku vnútroštátneho práva. Súdy v pôvodnom konaní mali nielenže možnosť, ale aj povinnosť požiadať o výklad Súdny dvor EÚ, pokiaľ by ho považovali za nutný. Žalovaný poukázal na záver Súdneho dvora EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capferrer proti Schlang & Schick GmbH, kde Súdny dvor EÚ uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Strany sa na pojednávaní nezúčastnili, svoju neprítomnosť ospravedlnili. Bola prítomná splnomocnená zástupkyňa žalobkyne. Súd pojednával v neprítomnosti strán.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie týmito listinami: spis Okresného súdu Prievidza sp.zn. 13Csp/46/2017, rozsudok Súdneho dvora vo veci C-698/18 a C-699/18, rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19.

7. Podľa § 397 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

8. Podľa § 400 CSP žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

10. Podľa § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

11. Podľa § 414 CSP ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

12. Súd v prvom rade posudzoval, či je žaloba na obnovu podaná včas. Ustanovenie § 403 CSP stanovuje objektívnu lehotu troch rokov na podanie žaloby, ktorá plynie od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v rámci nej plynie strane ešte trojmesačná subjektívna lehota, a to od okamihu, kedy sa strana mohla dozvedieť o dôvode obnovy alebo odkedy ho mohla uplatniť.

13. Žalobu na obnovu konania podala žalobkyňa, ktorá v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 13Csp/46/2017 vystupovala tiež v postavení žalobkyne. Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/46/2017-38 zo dňa 21.7.2017 súd zamietol žalobu žalobkyne, ktorá sa od žalovaného domáhala zaplata sumy 449,40 EUR titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa sa proti rozsudku odvolala a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 5Co/68/2018-67 zo dňa 20.6.2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5.7.2018. Dňa 22.4.2021 bolo vydané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19, o ktoré opiera žalobkyňa dôvody obnovy konania.

14. Žaloba na obnovu konania bola doručená súdu dňa 1.7.2021. Súd považoval žalobu na obnovu za podanú včas. Bola podaná ešte pred uplynutím lehôt uvedených v ustanovení § 403 CSP.

15. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Žalobu na obnovu konania možno podať len z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 397 Civilného sporového poriadku. Dôvody na obnovu konania je žalobca povinný tvrdiť, súd je nimi pri rozhodovaní o povolení obnovy viazaný a v zásade ich nemôže sám rozširovať. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že dôvody návrhu na obnovu konania opiera o ustanovenia § 397 písm. a) a písm. e) Civilného sporového poriadku.

16. Podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku sú dôvodom obnovy konania skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré musia kumulatívne spĺňať tieto predpoklady: a) existovali už v čase pôvodného rozhodnutia (t.j. v období do vyhlásenia pôvodného rozsudku), b) strana, ktorá navrhuje obnovu ich bez svojej viny nemohla použiť, c) týkajú sa strán a predmetu pôvodného konania a d) sú spôsobilé privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vina strany sporu sa posudzuje

z procesného hľadiska. Strana ich môže v obnovenom konaní použiť preto, že o nich predtým z objektívnych príčin, bez svojej viny nevedela. Dôvodom na obnovu konania zároveň môžu byť aj nové rozhodnutia, ktoré v čase pôvodného konania neexistovali. Sú to rozhodnutia o prejudiciálnej otázke, ktorú si súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Všetky uvedené skutočnosti, dôkazy či rozhodnutia musia byť zároveň spôsobilé privodiť strane v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie.

17. Podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku je ďalej dôvodom obnovy konania skutočnosť, že napadnutý právoplatný rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

18. Súd skúmal, či sú uvedené dôvody obnovy v danom prípade naplnené.

19. K uplatnenému dôvodu obnovy podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku súd uvádza, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré žalovaná považuje za dôvod obnovy sa netýka ani strán konania, ktoré má byť obnovené a ani predmetu pôvodného konania. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí. Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (iným súdom), než súdom, ktorý vec prejednal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom na obnovu konania (obdobne to konštatovali aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 105/1998 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. US 161/2012). Právne posúdenie vecí v pôvodnom konaní, či už na súde prvej inštancie alebo v odvolacom, či dovolacom konaní, prináleží totiž výlučne všeobecným súdom, ktoré v rámci svojej právomoci vec prejednali a rozhodli o nej. Podmienka pre povolenie obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku teda splnená nebola a preto nebolo možné obnovu povoliť na základe uvedeného dôvodu.

20. K uplatnenému dôvodu podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku súd konštatuje, že aj tu sa vyžaduje aby bolo rozhodnutie Súdneho dvora EÚ záväzné strany pre strany sporu. Takáto záväznosť však v tomto prípade absentuje. Strany vystupujúce v tomto spore neboli zároveň (obaja naraz) stranami v konaní Súdneho dvora EÚ C-485/19.

21. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III.ÚS 345/2017-47 (na ktoré napokon poukazovala aj žalobkyňa, avšak s opačnou argumentáciou), kde sa Ústavný súd vysporiadal aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-234/04 zo 16.3.2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH. Z rozsudku Súdneho dvora EU vyplýva, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). K tomu ústavný súd ešte dodal, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci.

22. Podľa názoru súdu v danom prípade nenastali také okolnosti, ktoré by si vyžiadali prelomenie zásady res iudicata. Povolením obnovy by súd postupoval v rozpore s právnymi závermi, ktoré Súdny dvor EÚ konštatoval vo veci C-234/04. Rozsudok napadnutý žalobou na obnovu konania je v nesúlade s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ C-485/19 len v otázke právneho posúdenia veci a teda povolenie obnovy nie je možné. Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený ani druhý žalobkyňou tvrdený dôvod obnovy konania.

23. Vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky upravené v ustanovení § 397 písm. a) a e) Civilného sporového poriadku súd zamietol obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 13Csp/46/2017.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

27. Keďže žalovaný mal v konaní plný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Odvolanie sa podáva na Okresnom súde Prievidza v troch vyhotoveniach. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 393 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.